

ЗИМА, ЗДАВАЛОСЬ, НАДОЇЛА

Прийшов весну вже час стрічати,
Та в березні таке мело –
Сміттєвий бак не відкопати,
По самі “вуха” занесло.

Причому, він не в кучугурі,
Там злежаний за тиждень сніг,
Глибокі колії, вже бурі
Й криві стежки кругом від ніг.

Стоять морози □ аж під двадцять,
Давно такого не було,
Дивитись боляче, іскряться
Замети кришталевим склом.

Он зранку сонечко сіяло,
Вже думалось, кінець зими,
Під вечір знову ж замітало,
Та завивало у пільмі.

Мело весь тиждень, аж до свята,
Коли жінок вітати час,
Це кажуть □ на врожай багатий,
Що буде радувати нас.

Ждемо весни і хочем снігу,

Як в неповторні ті часи,
Коли із гірки та з розбігу,
Та під веселі голоси

Неслися стрімголов юрбою,
Внизу поволі підвелись,
Тягнули сани за собою,
Щоб знову з'їхати униз.

Немов відрізало, змінилась
Погода враз, течуть струмки,
Зима здалася, відступила,
Весна вже пише сторінки.

Погода зимня надоїла,
Але закінчилась □ чомусь
Морозу й снігу захотілось,
Я з себе сам собі сміюсь.

Дата написання вірша: 2021-01-15